

7 februari 2011

Remco: Vandaag hebben we een druk programma, eerst worden we weer goed verwend met een uitgebreid ontbijt. Weer horen we de blender het geluid maken die we iedere ochtend horen, er wordt vers fruit geblend, iedere dag een heerlijk glas vers fruit en natuurlijk veel meer. Daarna gaan we op pad voor een busticket, naar Ica voor morgen. Jawel morgen gaan we al weer weg, wat zijn 2 weken snel omgegaan en wat zullen we Ayacucho missen. We lopen naar het station, vrouwen die hun baby's dragen op de rug, de baby's zijn omwikkeld met een doek en zo worden ze gedragen. De straten zijn nat geregend en het zand op de weg is veranderd in modder. De mototaxi's scheuren door de straten, op zoek naar klanten, het modder spat op en wij springen af en toe opzij. Kleine ijsco wagens rijden al op dit tijdstip om hun ijsjes te verkopen. Moeders en kinderen proberen snoep, drank en kranten te verkopen, de souvenirs winkeltjes zijn weer open en wachten op die ene klant die een product kopen waarvan ze er allemaal 10 dezelfde van hebben. De straten worden aangeveegd met een heksenbezem, daarachter lopen collega's met scheppen om het vuil op te scheppen. Mannen gaan naar werk en kinderen naar school, het gewone leven in Ayacucho is op gang, het is maandag het leven gaat door en wij.... ook ons leven gaat door. Bij de balie van de busterminal zit een dame die geen plezier in haar werk heeft, ze verkoopt ons 2 tickets zonder emotie en helpt de volgende klant. Voor ons is het een plezier om weer verder te gaan en lopen over straat en aanvaarden dit mooie straat beeld. Zo willen wij al een tijd een schaakbord kopen en hebben een mooie gezien, Rosa heeft ons weer het teken gegeven en schudde van nee, nu nog niet. Rosa kent de buurt en heeft ons verwezen naar het Artesenia. Dit is een voormalige gevangenis, de cellen zijn nu kleine winkeltjes, waar alle souvenirs worden verkocht, die je in Ayacucho kan vinden. Ook het schaakspel en vele andere dingen, wij hebben hier een schaakspel gevonden van steen. Erg mooi en zeer toepasselijk voor Peru, de schaakstenen zijn of Inka's of Spanjaarden. Alles is handgemaakt, steen voor steen en wij betalen maar 30,00 euro voor dit prachtige handwerk. Ook hebben we nog een afspraak met de Padre Javier, om onze kinderen voor de 2e keer te begroeten. Wij hebben schooltassen en school spullen gekocht om deze kinderen te voorzien van een leuk cadeau. Leuk hoor school spullen, voor kinderen, wel handig en ze hebben het echt nodig. De Padre was er erg blij mee en gaf ons een rekening nummer om het geld te storten. De kinderen waren er niet, wij dachten dat we ze nog te zien kregen. Gelukkig hebben wij ze zaterdag al gezien en foto's gemaakt. Na een half uur stonden we op straat en zijn weer teruggekeerd naar huis. Daar staat onze Rosa in de keuken te koken als een echte chef, een heerlijke salade en een kop soep staat alweer klaar voor ons neus. Wat een verwennerij weer, na dit allemaal hebben we wat rust verdiend. De avond beloofde een feestmaal (weer) de tafel was gedekt met goud en zilver bestek, de servetten zijn borduurd met rode bloemen en de borden stallen uit dat dit alleen voor speciale gelegenheden is. De tafel is gedekt voor 8 personen en wij eten altijd met 5 man, wie komen er nog meer? Al snel zijn wij erachter Andrea (de vriendin van Rosita) de Kolonel (de broer van Rosa) met zijn dochter. Zo zitten we met z'n achten aan tafel, het feestmaal komt binnen en wij smullen met volle teugen. De wijn werd opengetrokken en het feest kan beginnen, in Peru word bij iedere slok geproost. Voor ons dan de gewoonte om mee te proosten en een slok te nemen, wel betekent dat, dat het glas snel leeg is. Binnen 1 uur werden er 4 flessen naar binnen gegoten en stonden de Kolonel en ik op de tafel te dansen. Zo was de toon gezet en binnen 1 uur zitten we (dansen) op 1 lijn. De muziek wordt aangezet, in de woonkamer en staat iedereen te dansen op muziek van alle

Van Ayacucho naar Ica

Geschreven door Remco & Ilja
zondag 13 februari 2011 23:52 -

stijlen. Nu gaan ook nog eens de bierflessen in het rond, geen denken aan dat het glas leeg is, zodra je 1 slok neemt wordt er al weer bijgevuld. Ilja heeft een nieuwe aanbieder, de Kolonel vond het erg gezellig met haar. Ilja zoiets van "heb ik dat " ja dat heb jij. Weer een avond dansen en veel plezier en weer bedankt voor een hele gezellige avond! We gaan jullie missen!

8 februari: Ilja: vandaag is de dag van vertrek, helaas komt aan alle goede dingen een einde en voelen we ons een beetje triest. Aan de andere kant gaan we ook weer wat privacy tegemoet en wat ook niet onbelangrijk is.....zon en warmte. We gaan namelijk naar Ica, dat En een stuk lager ligt En in de woestijn met bijbehorende temperaturen. We gaan onszelf maar eens verwennen met een luxe hotel en bij de bevestiging van de e-mail blijkt het ook nog eens een Belg te zijn die in het Nederlands onze mail beantwoordde, lekker hoor na al dat Spaans!!! We zijn allebei nog een beetje suf van gisteren (zeg maar een kleine kater) maar Rosa wilde perse vandaag nog even naar de thermale baden toe dus moesten we vroeg op. Half (slaap)drongen zitten we aan het ontbijt en om half negen vertrekken we alweer voor een anderhalf uur durende rit naar nino bamba. Daar aangekomen kunnen we niet in hetzelfde bad als de vorige keer en moeten we naar een huis zonder ramen, dus koud! Rosa twijfelt nog of we niet zullen wachten totdat de andere weer vrij is, maar uiteindelijk gaan we toch maar hier in. Er is een stukadoor bezig om het e.e.a. af te werken en wij gaan aan de andere kant gewoon in bad. Na een uur zweten was de overgebleven alcohol aardig verdampt en waren we weer aardig onszelf. Terug naar huis en siesta gehouden onderweg. Na wederom een uitgebreide lunch besloten we even afscheid te gaan nemen van Rudi en Ibis. Rudi had net echter een voetbalwedstrijd zitten kijken en had ook wat te diepo in het glaasje gekeken waardoor zijn Spaans niet meer verstaanbaar was. Nou ja gewoon dag zeggen en met Ibis maar even het café in gedoken voor een bakkie koffie en nog wat nagepraat over haar business. Met een zwaar gevoel afscheid genomen.

Dan komt ook het moment daar dat we gedag moeten gaan zeggen aan de familie. Ze besluiten nog met ons mee te rijden naar het busstation. Wij met z'n 5-en in de taxi met 2 grote en 2 kleine tassen. Jawel het gaat alweer goed. Om 21.45 uur vertrekt de bus en we zwaaien wel 10 minuten totdat ze echt uit het zicht zijn, met vochtige oogjes. Gelukkig hebben we een redelijk goede bus met wat meer luxe dan we tot nu toe van Peru zijn gewend. De busrit zelf echter duurt 9 uur en we kunnen geen van beiden slapen dus komen we gebroken aan in Ica.

9 februari 2011 woensdag

Remco: We zijn in een paradijs terecht gekomen, schitterende kamer, zwembad, mooi weer en midden in de woestijn. Wat moet je doen in dit Paradijsje? Rusten, rusten en genieten, genieten van dit moois en weer je eigen vrijheid terug. Wat kan je hier allemaal doen, is dat belangrijk voor nu? Nee, nu even bijkomen en veel rusten, zo zijn wij bijna de hele dag op de kamer. Niet zo raar na deze nacht, geen slaap en iedereen om je heen maakt geluid. Om 10uur zijn we al weer wakker, zwembroek aan en zwemmen, wat een heerlijkheid, wat een afkoeling en wat een verschil met het koude Ayacucho. Het is gewoon 28 graden hier en daar is het 15 graden en regen, ja als ik eerder al aangaf, het leven gaat door. 's middags genieten van het eten in dit

uitstekende restaurant en doen nog maar een slaapje. S'avonds genieten we van het internet, tv en de rust, heerlijk nu is het echt vakantie! Nu merken we dat we te weinig tijd hebben genomen, de laatste tijd en gaan dat maar eens inhalen.

10 februari 2011

Remco: Na een goede nachtrust op een heerlijk bed, springen we uit bed en duiken de vreetzaal in en roepen om koffie. Daarna duiken we in het zwembad en genieten weer van dit perfecte hotel, ja nu is het vakantie. Het weer is prachtig en de hemel is blauw, goed insmeren en we kunnen er niet genoeg van krijgen. Later op de dag komen er nieuwe mensen binnen, ze spreken Nederlands, dat is lekker en lang geleden. Een goed gesprek met onze taalgenoten, is ook wel eens lekker. Later in de middag gaan we racen door de woestijn, tenslotte zijn we niet voor niets in Ica terecht gekomen. Ica is een Paradijs op aarde met een Oase midden in de woestijn. Voor de middag hebben we een buggy gehuurd, gaan sandboarden en genieten van deze oase. We stappen in de buggy met een andere familie, we scheuren door de duinen en het mulle zand. Na 1 minuut begint de familie te schreeuwen, de duinen zijn niet glad, we scheuren van duin tot duin en vliegen alle kanten op. We zijn goed aangesnoerd met een driepunts gordel, over de kop gaan we niet, maar het is wel mogelijk. Na al het gevaar wat we in Peru hebben meegemaakt, zullen wij wel over de kop gaan. Er wordt gestopt en onze haren zijn door elkaar geschud, een foto moment. Alleen maar zand, zand bergen en wij, de omgeving is prachtig, zie foto's. Na de volgende race stoppen we weer om te sandboarden, een hoge berg waar we vanaf kunnen glijden. Eerst een van de familie, wow dat gaat best hard, nu wij, wow! dat gaat hard. Zo skiën we 3 bergen af en wat is dit gaaf, vet en geweldig, weer iets dat je normaal nooit zou doen, skiën vanaf een zandberg (duin), zie film! Met deze kick crossen we verder door de zandbergen, heftig worden we helemaal door elkaar geschud en ineens is het stil. Geen gegil van de familie, geen gebrul van de motor, ik kijk opzij en zie eerst Ilja haar haar alsof de föhn was ontploft en dan een Paradijs. Waar komt dat vandaan, een lagoon met palmbomen, gras, mooie bloemen wauw, hoe is het mogelijk zo midden in de woestijn. We rijden de oase in en zie een mooi gemetselde muur om deze oase heen, bootjes varen in het water, kinderen zwemmen en buiten deze muur een prachtig wandelpad. Barretjes en restaurants maken het staat beeld weer een beetje commercieel, maar ja eten moet je toch. Wij hebben in een van deze restaurantjes gezeten en genieten van het prachtige uitzicht op de oasis. Wij zien onze mede hotel gasten en het blijken Belgen te zijn, gezellig drinken wij een biertje en praten over onze belevenissen. Bram en Leen zijn een stel die elkaar net hebben ontmoet, Bart moet zijn liefje snel achterlaten, want zij gaat nog een paar maandjes door. Met het uitzicht op deze oase, delen wij onze belevenissen en praten met liefde en verdriet over de Peruanen. Wij hebben een hoop meegemaakt maar Leen, heeft 3 maanden tussen de lokalen geleefd en het verdriet is te lezen, wat zij allemaal heeft meegemaakt. Maar goed, we bestellen wat eten en verwachten niet dat ze ons als Amerikanen zien. Wat een bord met eten, daar kan je met zijn 2en van eten. We doen ons best om alles op te eten, maar nadat we vol zaten, was het alsof we niets van het bord hebben gegeten. Voldaan keren we terug naar ons paradijsje (hotel) en genieten van een heerlijke avond.

11 februari: Ilja: wat is een beetje luxe toch lekker op z'n tijd, een ruime kamer, tv, wifi, een grote, warme douche, lekker ontbijt en een zwembad. We nemen het er lekker van, slapen uit

en gaan na het ontbijt even lekker zwemmen. We vragen aan Mozes hoe het zit met de wijnproverij toer. Het is beter om in de late ochtend te gaan zegt hij en dus besluiten we om 11.00 uur te vertrekken. De Belgen die we gisteren hebben ontmoet wilden ook gaan en dus gaan we saamen ernaartoe. We proppen ons in een klein geel taxietje en komen aan ergens middenin de stad bij een betonnen muur. Is het hier????? Ja hier is het!!!! Een grote deur gaat open en ja hoor.....achter de grote muur liggen de wijnvelden..... bizar!. We rijden een mooi terrein op en worden meteen verwelkomd in het hartelijk Spaans. Er is helaas geen Engelse gids beschikbaar voor een toer, maar inmiddels is ons Spaans wel zo redelijk dat we de toer in het Spaans gaan doen. Leen, onze Belgische, is al 4 maanden in Lima bij een Peruaanse familie en spreekt zowat vloeiend Spaans zodat we haar lekker het woord laten doen.

De bodega is goed gemoderniseerd en alles gaat geautomatiseerd, wel jammer hoor want wij hadden graag de blote voeten op de druiven gezien. De tour duurt ruim een half uur en we zijn heel wat wijzer geworden. Maar ja..... we komen toch echt voor de gratis drank..... we mogen eindelijk proeven. Een rode, witte en rosewijn en een pisco. Geen van allen smaakt echt heel lekker vinden we alle vier en helaas voor de bodega gaan we zonder iets te kopen weer verder. Wel met een gratis excursie in onze mik. We nemen een taxi naar het centrum om toch ook nog wat cultureels te doen..... eten. Nee ik bedoel daarna..... het museum. Let op bij het bestellen van een lunch in Peru. Dat is bijna net als Chinees bestellen in Nederland. Je kunt bijna 1 portie bestellen voor 3. Wij niet gedaan en dus weer veel te veel gekregen. Als 2 zwangere dames waggelen we dan ook daarna naar het museum toe. Remco besluit toch een Engelse gids te nemen om ons wat uit te laten leggen en dat bleek geen verkeerde keuze. Het museum was echt interessant en aan het einde stonden en lagen er nog wat gemummificeerde lijken achter de ruiten. Mjummie. Wat bovendien erg interessant was dat er het e.e.a. verteld werd over Nazca en de Nazca-lijnen, dit is een goede voorbereiding op het vervolg van onze reis. Terug in het hotel nemen we afscheid van onze nieuwe Belgische vrienden en duiken we lekker achter de TV.